



Földeáki-Horváth Anna

Olvadó Idő

Földeáki-Horváth Anna

OLVADÓ IDŐ

Földeáki-Horváth Anna

OLVADÓ IDŐ

Versek és prózák

URÁNUSZ Kiadó, 2011

Támogatta:
Budapest Főváros XIII. Kerületi Önkormányzat

A borítón lévő festményt készítette:
Juhász Nándor nandoochen
A festmény címe: *HoldÉjszöttes*
172 x 110 cm olaj, vegyes technika

©Földeáki-Horváth Anna, 2011
ISBN 978-615-5066-05-4

URÁNUSZ Kiadó, Budapest, 2011
Felelős kiadó: dr. Györgypál Katalin
1113 Budapest, Karolina út 20.
T.: 361-1065, 06-20-533-1817
E-mail cím: uranus21@t-online.hu
Készült: Holló & Társa Bt. nyomdájában

*„Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni,
mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak.
Leborulók és nem kiborulók többé.”*

Gyökössy Endre

Földeáki-Horváth Anna verseihez

Az „Olvadó idő”-ről Salvador Dali órája jut az eszembe, amint lassan elfolyik. *Földeáki-Horváth Anna* verseiben az idő szaggatottan csordogál: hol kimaradnak órák, percek, hol meg lassan áradnak, távolodnak: hajnal után rögtön „sötétség az úr”. Nála az érzelmek is elfolynak, ahogy egyik szép haikujában írja:

*Koldult szeretet
lyukas tenyérbe hullva
semmivé csorog.*

Haikui állnak hozzám a legközelebb: tömörek, meglepőek, ritmusuk feszes. Néha cím nélkül fordulnak elő, ez a megoldás felel meg a japán eredetű műfajnak, gyakrabban címet is ad nekik, bár a versek a címek nélkül is érthetőek. Haikuiban vall érzelmeiről, tiszta erkölcsi normáiról. A „kibeszéletlen érzelmek”-et próbálja kibeszélni bennük. Sokat tud a lények kapcsolatairól (*Falak, Rezgésterápia*), legyenek akár egy emberhez, akár egy macskához kötődők. Hangja sokszor fájdalmas, panasszal teli. A haikuk humora halványabb, vértelenebb.

Az „Olvadó idő”-re rávetődik Földeáki-Horváth Anna igazi arca, élete, erkölcsi normái, az élőkkel és holtakkal megkötött hálók.

Még nagyon sok szép költeményt kívánok:

Vihar Judit

Holnapba hullnak

Álmok, köszönöm
spóráitokat, melyek
holnapba hullnak.

Érintetlen ajándék

Új nap hártája
kínálja szüzességét.
Szakítsd át, becsüld!

Idő előtt

Felébredtem, még
mielőtt a hajnal
meghasadt volna.

Áthallás

Kiáltásom áttörte
álom és ébrenlét
hártáját.

*

Rémálom által kiváltott üvöltéssel
fejest ugrottam a pirkadatba,
szorító halálból ébrenlétbe zuhanva.
Melyik az igazi?

*

Rémálomból ébrenlétbe
üvöltöttem magam,
azután visszamenekültem.

Súlyos

Fájdalmam súlya
az ébrenlétbe húzott
vissza álmomból.

Álmatlanság

Kidobott magából
az álomvilág -
ébredésbe lökött.

A hajnal hangja

Hallgatom a választ,
mit felel a hajnal -
esti sóhaj dallamát
éledő morajjal.

Reggel

Tisztára mosott
napok üres oldala –
új lehetőség.

Kávészás

Áradna az erő –
kéri hajnali
üzemanyagát.

Erőforrás

Reggeli ima
varázslatos ereje
új csodákra hív.

Napköszöntő 1

Köszöntlek, felkelő nap,
kibontod sugaradat.
Föld mélyéből előtörve
égbolton utad szabad.

Friss

Égalján kibújt
izzó, haragos vörös
gömb – napfelkelte.
*

Kimondhatatlanul szeretem a reggeleket.
Az ébredést az álmokból,
az eszmélést egy új napra,
a reggel mindig friss erőt.
Hálás vagyok a sorsnak ezért
a mindennapi megújulásért;
a lét egyik legnagyobb csodájának tartom.
Ez számomra a bizonyíték, a remény.
Tiszta lappal indulok nap mint nap.
Kezemben a sorsom, bármi történhet;
az energiát minden reggel megkapom,
döntésemén múlik, mire fordítom.
Akárhogyan is érzem magam napközben,
tudom, ez csak átmeneti.
Hogy minden fáradt, sötét, elhasznált hétköznapi után
egy gyönyörű, tiszta, friss, lehetőségekkel teli
újabb nap kezdődik,
s reggel ismét enyém az erő és a remény.

Arcom anyai
sugarad simogatja.
ez az én napom!

Hintajáték

Örök változás -
nappalok és éjszakák
libikókáznak.

Elgyengülő

A nap kifolyó
vére bíborvörösre
festi az eget.

*

Elvérzik a nap.
Égbolt alján rózsaszín
szivárgás – búcsú.

*

Visszavonul a nap.
Vérfestette tájból a
semmibe bukik.

Éjszilánkok

Holdudvarhölgy hint
hold ezüst tányérjáról
álommorzsákat.

Kandi

Telihold lopva
kukucskál ablakomon.
Lesné álmaim.

Kipp-kopp

Ablakpárkányra
ritmusosan peregnek
az esőcseppek.
*

Fázva kopognak az ereszen: engedj be!
Peregnek a másodpercek az életemben.
Kopognak, jeleznek.
Elhúzó a függönyt,
beengedem a sötét éjszakát.

Bálnafelhő

Esőtől terhes
sötét hasú felhő száll.
Szüléshez készül.

Pajkos

Rezgő levelek
alá libbenő szellő,
ölelése hús.

Csobbanás

Szilajon szikrázó
napfény köszönt,
összeölelkező vízcseppek
örömtáncsal ünnepelnek.

Hegy leve

Szőlőhegy déli
lankájának szülötte,
napfény a dajkád.

Ősz

Szirmait dobja,
mint megunt ruhát, mely már
nem díszít többé.

*

Faágak kusza
kavalkádja. Nyárvégi
levélsirató.

Ködfüggöny

Fekete-fehér a föld,
szürke a látóhatár.
Pihennek a színek,
alszik a szivárvány.
Sűrűszövésű ezüst
tüllfüggöny borul a
mindenségre:
ébremlét ködfátyla
takarja az álomvilágot.

Időnként világító szempárok
tűnnek fel és suhannak tova,
pillanatokra életre keltve
az álmos, nedves úttestet.

Hópihe érkezése

Szél szárnyán szárnyaló,
felhő fodrába fogózó,
légben fehéren táncoló,
születését szikrázón,
szellőn szállva ünneplő
friss, finom hó.

Hóember orra
narancssárgává dermedt
mirelit répa.

Laza hópelyhek
agresszív közössége –
gyilkos lavina.

Hópihe távozása

Szürkén, súlyosan olvadó,
múlását mélán,
megfolyva gyászoló,
izzadva haldokló,
bosszantón piszkító
hajdan-volt hó.

Orom

Deres parókád
foltokban kopaszodik –
éledő tavasz.

Madár-csokor

Komor vezeték
madaraktól ölelve –
élő gyöngyfüzér

Pletyka

Távvezetéken
madárkoszorú cseveg.
Feszültségforrás

Tudatos

Feketerigó
ma nem száll villanydrótra.
Feszültségmentes.

Költöző

Hófoltos cseréptető
felett madár száll.
Csőrében a tél.

Éledő remény

Lusta, fáradt tél
kilöki magából a
frissesség magvát.

Hagyaték

Gyengülőben a
tél. Végrendelkezik a
tavasz javára.

*

Átadja alvó medvéit,
csipkerózsa világát,
a szunnyadó rügyeket,
halottnak hitt tájait,
a reménytelennek tetsző,
ám ébredésre szánt természetet.

Fakasztás

Rügyet kényeztet
simogató sugarad –
csábulva nyílik.

Cseresznyefa hűsége

Bizalmad éltet –
idén is kivirágzom
újra, örökké...

Természet zenéje

Misztérium.
Évszakok végtelenített
órajátéka.

Rejtőzés

Hegy mögé bújt a
nap. Szétszórt sugarai
jelzik hollétét.

Viharváros

Távolból közeledő félelmes
fekete felhők erőszakosan tolják
maguk előtt a szelíd bárányszerű felhőket.
Fokról fokra sajátítják ki az egész égboltot,
utat követelve maguknak.

Előfutárak, a szél harangozza be
vihar nagyúr közeledtét,
főhajtásra ítélve minden élőlényt.
Lombját mélyen leeresztő fakorona
surrogva bókol, mintha félne,
pedig csak gyenge ágait óvja.

Tombolva érkezik a vihar:
mindent felkavar és beborít,
csavar, tép, táncra perdít.
A vad forgatagban
kitekert fatörzsek
fájdalmas sűvöltése hallik.

*

Az ég sötétül,
s felépül viharváros.
Hajlongják erdők.

Hamis akkord

Megcsúszó dallam,
porszem az óraműben.
Kakofónia.

Menekülsors

Gyökér nélkül száll
határokon át. Földbe
hullva megfogán.
*

Talajból kitépve
lebegnek csupán,
szél felkap, elröpít -
változik hazám.

Káosz

Házibuli, drog.
Elhagyott csecsemő sír.
Káosz. Menthető?

Aranylövés

Fordított világban élünk:
naponta többen belehalnak
a tisztaságba.
Túl tiszta a heroin.

Önazonosság

Igazolványok,
pénz, emlékezet nélkül
létezem-e még?

Variációk nagyvárosra

Nagyváros elnyelt.
Maró emésztőnedvben
keresem magam.

*

Vergődött a nagy-
város nyelőcsővében.
Az felköhögte.

*

Addig fetrengett
a nagyváros gyomrában,
míg az kihányta.

bomló virágok

a bimbó elnyílik
tavaszt ősz követ
eltűnt a kinyílás
és a nyár
csecsemő vénné
cseperedik
fogadás halálba rohan
eltűnt a születés
és az élet
észrevehető-e a hiány
vagy már megszoktuk
hogyan hajnal után
sötétség az úr

Erőszak szülötte

A sorson
elkövetett erőszakból
torzszülött fogan.

Torzó

így születik percről percre
vércseppeket kiszenvedve
belső része átalakul
húsa csontja apróra hull
fejlődőben újabb forma
képlékenyen eltorzulva
fetrengés és pokoljárás
sikoltások jajkiáltás
burok nélkül született meg
világra jött szörny a gyermek
húzná magára a bőrét
védené húsát a pőrét
mi szivárogo és a legyek
beköpi sok lárvaegyed
életre kel örül vadul
biztonsága mert alakul
és falni kezd feldolgozva
rövidesen ki hordozza
és csak hízik csak fejlődik
bábozódik kilöködik
véres otthonát elhagyja
és felrepül sokasodva

Elvárásolt szavaink

Nem értem a szavakat. Látom, hogy a szátok mozog, de nem hallom mi az, amit nekem mondani akartok és én sem tudom hozzátok eljuttatni, amit közölni szeretnék. Lehet, hogy a halak a maguk tátogásával jobban értik egymást, mint mi emberek itt a földön. Mi látszatra válaszolunk, és azt hisszük, megértettük, amit a másik ember eltátogott, ám ez csupán halak beszéde marad mindaddig, míg meg nem fejtjük, mi van a szavak mögött. Amíg ezt nem oldjuk fel, hiányzik a kulcs az emberi kapcsolatok fejlődéshez. Ha indulataink, érzelmeink általunk sem észrevehetően mindent a mi nyelvünkre fordítanak le, akkor nem a világot és benne a másik embert ismerjük meg, csak annak saját tükrünkben visszaköszönő képét.

Az éterben ott kering a kimondott és meg nem hallott szavak, mondatok sokasága, a születésük előtt meghalt gondolatok, önmagukba fúródott, beteljesületlen jelenek, visszafelé kígyózó életek. A boldog, megélt pillanatok, a megértett szavak pedig csak várnak, várnak a káosz erdejében kicsiny, elkerített, tiszta, gyönyörű mező közepén, és remélik, hogy egyszer valaki felkiált, széthasítja a káoszt és rájuk talál, kiszabadítja őket. Ők mindig itt éltek közöttünk, felfelé törnének, de a varázslat szálai lekötik őket. A bűbáj akkor tör meg, ha egy ártatlan gyermek, akit még nem igézett meg a gonosz varázsló és az elvárások, észreveszi és jól érthetően kimondja: „Nincsenek saját hangjaink, ezt a filmet szinkronizálták. Érts meg engem, hozzád szólok!” Tudod, milyen csodák történnének? Sorra felébresztenénk egymást évezredes álmunkból. A Nagy Machinátor mindent megtesz annak érdekében, hogy ne értsük meg a kimondott szót, hisz aki megérti, az már maga is valódi gondolatokat akar továbbadni, s akkor futótűzként terjedne a hír, egyre többen ébrednének rá, hallanák meg: a király meztelen!

Mizantróp

Gyűlöllek, mert
nem szereted
az embereket!

Vállald

Vállald, hogyha fehér vagy, és
vállald, hogyha fekete.
Köd leplébe burkolózva
szürkén élni lehet-e?

Bunda

Ma kedvesebbek
az emberek. Lehet, hogy
nercbundám miatt?

Mákony

Az igazság fáj,
s az ego óvni próbál
a fájdalomtól.

*

Szavam értelmét
szűrőberendezésed
közömbösíti.

Csősz

Erkölcstelen, szólt
irigy vágytól reszketve
álarca mögül.

*

Erkölcset őrzi
emlékek nélkül, szűzen
és sóvárogva.

Két szín

Szokásból viselt
álszentség glóriája
látásban zavar.

*

Hamu keresztje
homlokába égett, s vált
örök bélyeggé.

Áldozat?

Hazugságok kusza
hálójába akadt.
Közelít a pók.

*

Életre keltek
kis csalásai, s körül-
fonták. Fuldoklik.

Aprólékos

Részletek sírnak
keserves hívogatón:
merülj el bennünk!

Kívülálló

Senki földjén él.
Otthon érzi magát, hisz
ő határeset.

Görnyedten

Más keresztútját
nagy teherrel a vállán
gyengülve járja.

Időhiány

Valóban olyan
elfoglalt vagy, hogy nem jut
időd álmodni?

Gyenge?

Álmában apja
részvétre szorult. Végre
szerethető volt.

Bombabiztos

Védőbástyáját
élete munkájával
felépítette.

Senki sem vette
észre, amikor kihalt
falai mögül.

Elvi szeretet

Mi mindig szeretjük egymást, kivéve ha együtt vagyunk –
és mi állandóan együtt vagyunk.

Túl...

Ha kör lennél,
kevés lenne számodra
a 360 fok.

Ha háromszög,
négyzetté akarnád
tökéletesíteni magad.

*

Miért csupán 360 fok?
- sóvárgott a kör.
Álmaiban túlnőtte magát:
amorf ellipszisként ébredt.

Kifli, aki zsemle akart lenni

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kifli. Irigykedve nézte a zsemlék kerekességét. Leghőbb vágya volt, hogy ő is olyan tökéletes formájú legyen. Próbálkozni kezdett: ficáncolt, mozgolódott, ugrabugrált, futott, pörgött, s lassan valóban valami kerekhez kezdett hasonlítani. Egyre gyorsabban forgott, s a felületes szemlélődő azt hihette, egy szép kerek zsemlét lát, csupán a szeme káprázik - mintha ez a zsemle „mocarogna”.

Sokáig igen nagy örömet jelentett számára zsemlesége, s mindent megtett annak érdekében, hogy a látszatot fenntartsa. Megállni csak akkor mert rövid időre, amikor biztos volt benne, hogy senki sem látja. Ilyenkor két végét begömböltve békésen pihent.

Egy idő után azonban kimondhatatlan fáradtságot érzett: a szakadatlan pörgés elvette erejét. Fogyni kezdett, egyre soványabbá vált. Most még gyorsabban kellett forognia ahhoz, hogy kereknek, egésznek látsszék. A sebes forgás miatt mind szembetűnőbben fogyott.

Egy vevő meglepetten kiáltott fel:
- Nini, egy légüres zsemle!

Mégisbátorság

Minden döntésünk
magában hordozza a
bukás csíráját.

Gond(ol)atlanul

Építsd a káoszt,
tedd, amit rád oszt
épp kinevezett felettesed.
Hajolj meg mélyen,
padlóig érjen önérzeted.
Becsületes itt ha vagy,
cserben hagy a test, az agy.

A káosz alapozása

A Káoszépítő Fővezér, kinevezését követően, fontosságának teljes tudtában, nem mérte fel a helyzetet. Közvetlen alattvalóinak kiválasztásánál fő szempontja volt, hogy egyiküknek se legyen tapasztalata az általa irányított területen. A Káoszépítő Fővezérség összeállítása után kezdődhetett immár az érdemi munka: teljes gözzel körbe-körbe, föl és alá!

Alapvető munkamódszerük az volt, hogy ugyanazt a feladatot azonos időben legalább három káoszalapozó munkatárssal végeztették el, ügyelve természetesen arra, hogy ezek a dolgozók egymástól kellően el legyenek szigetelve, nehogy esetleg tapasztalataikat a másoknak átadva ésszerűsítésre vetemedjenek. A segítségül szolgáló hasznos adatokat alaposan elrejtették, hogy azok ismételt beszerzése minél több időbe és energiába teljen.

Miután több párhuzamosan futó csapatot elláttak munkával, következtek a többiek. A vezérek gondosan ügyeltek arra, hogy mindenki olyan feladatot kapjon, amihez legkevésbé ért, vagy amit a legjobban gyűlöl. Ha kiderült, hogy valaki szívesen és hatékonyan dolgozik, azonnali hatállyal átszervezték.

A káoszalapozó csapat felállítása után elkezdődtek a felső- és középszintű intézkedések a

munka tulajdonképpen elvégzése, azaz a káosz maradéktalan felépítése érdekében. Egyik felsőbb szintű utasítás követte a másikat, egymásnak, ahogy illik, homlokegyenest ellentmondva. Amit az első utasított, a második megtiltotta. Amit az egyik felépített, a másik leromboltatta. Mindezen munkafolyamatokat igen szoros határidőhöz kötötték a káoszirányító vezérek. Így aztán a káoszépítő csapatnak rendkívül keményen kellett igyekeznie ahhoz, hogy az előírt eredményt teljesíteni tudja. Tagjainak nem volt ideje gondolkozni, de ezzel a cég stratégiáját, a Célt szolgálták.

Kifacsarva, emberi roncsokként, önmagukat gyűlölve, könnycseppjeiket közös vállalati könnyfelfogó edénybe gyűjtve (a káoszügyi főelőadó elhitette ugyanis velük, hogy a könnyek a káosz beteljesülésekor igazgyönggyé változnak, s jutalmukat ebben fogják megkapni) jelentették az év végén: a munka kész, a káosz megalapozott és teljes!

Mindenki boldog és elégedett volt. Csupán a könnycseppek nem változtak igazgyönggyé, így a beígért jutalom elmaradt.

Nem kis büszkeséggel tölt el a tudat, hogy egy káoszfordulónyi időre magam is a káoszalapozó csapat tagja lehettem!

Fasírozott

Mérlegeltem. Igen, lehet, hogy a nagy egész szempontjából hasznosabb, ha fasírozott leszek. Készen állok arra, hogy önként beleugorjak a húsdarálóba egy nemesebb cél érdekében. Elbúcsúztam előző önálló, néha talán büszke létemtől és nem éreztem mártírnak magam. Öröm töltött el, hogy beleolvadhatok egy olyan masszába, amit mások létfenntartására, táplálására szánnak.

Nem tagadom, fáj, amikor szűkülni kezdett a járat. Fáj, amikor az utánam sorban bedobált vagy maguktól beugró társaimmal szorítani kezdtük egymást, hisz nem volt többé tér

közöttünk, már levegő sem volt. Majd jött az éles, forgó kés és nyesni kezdett. A fájdalmat pótolta az öröm, értelmemmel próbáltam elfojtani érzéseimet. Csak a tudat működött már, az érzékek meghaltak. Jön majd a daráló másik végén a sok kis lyuk, ahol immár darabokban összekeveredve, egy más minőségben közeledhetünk célunk, rendeltetésünk felé.

De mi ez? Nem látom a lyukakat, ráadásul egyre erőteljesebb szorítást érzek. Hátról lökdösnek előre, előlről feszítenek hátrafelé. Csapdába kerültem – jut eszembe első pánikomban, de aztán belém hasít a tragikus valóság. Sokat hallottam róla, milyen nemes gondolat egy közös cél érdekében feláldozni magunkat, arra azonban gondolni sem mertem, hogy a cél felé vezető utat a vállalkozó áldozatok számára nem tisztítják. Eldugult, eltömődött a kijárat, mert hosszú időn keresztül csak rakták, rakták belé fönről az utánpótlást.

Elviselhetetlen feszítést éreztem, hatalmas robajt hallottam, s már repültem is ezer szilánk kíséretében. Most egy zavaró, véres folt vagyok a szennyezett csempén.

Birkanyájban

Birkanyájban bárány lenni,
bégetve csak füvet enni,
ennyi és nem több a lét.
Pásztor ha én nem lehetek,
farkasként majd bárányt eszek.

Kötelesség

Megyek, mert leáll
nélkülem a kerék -
szólt mókus,
a kötelességtudó,
derék.

Lázadás

Eddig és nem tovább! – dobbantott haragosan
mókus, a korábban kötelességtudó (s derék).
Feltépte a kerék ajtaját, s úgy porzott ki belőle,
hogy aki tanúja volt, azóta is azt hiszi, álmodott...

Sok(k)

Sok volt és sokkolt.
A túlfeszített rugó
elszakadt, s rombolt.

Tus

Döntésem súlya
váratlanul érintett.
Két vállra dőltem.

Határsértés

Megsebezheti
határon átnyomulót
az önvédelem.

Túlbirtoklás

Imádom őt és megfojtom szeretetemmel.
Addig fonom köré törődés-hálómat,
amíg egy leheletnyi önálló élet is van benne.
Ha már csak rajtam keresztül jut oxigénhez,
örökre az enyém.

Illúziók násza

Azt gondolom, hogy önmagad szereted a másik emberben is.
Azt, amilyen érzéseket ő belőled kivált.
Ezekben az érzésekben lubickolsz ahelyett,
hogy a társadra próbálnál igazán figyelni,
az ő lényegéhez akarnál
lépésről lépésre közelebb kerülni.
Önzés ez a javából!
Csalóka a szerelem,
amikor két érzés találkozik
– illúziók tánca és násza ez.
Két ember találkozása valószínűbb lehet.
Ekkor az illúzió egy megtalált igaz és egyszerű dolog
ünneplő ruhájaként kezelhető,
melyet ha le is vesznek,
még mindig ott a szép és igaz – valóság.

Csalóka

Szerelmed felöltöztetett.
Csodálta művét,
majd amint szertefoszlott illúziója
- mivel a varázslat tünékeny -
engem kezdett hibáztatni.

Kitörés

Elvárásod vonzása taszít,
a távolság növelésére késztet;
menekülésre olyan messzire,
ahol már nem érzem a delejt.
Álmomban légyfogón vergődöm
nehéz, ragacsos szárnyakkal.
Fuldoklom és haragszom rád,
hogy olyan helyzetbe hozol,
amiből menekülni kényszerülök.

Végzetes szabadulás

Kértelek, ne szoríts erősen,
mert abba belehalok.
Azt mondd, nem hallottad?
Hisz végül már sírva könyörögtem,
mert szorításod fájt és egyre gyengébbé tett.
Pedig olyan jól kezdődött minden
és jól is végződhetett volna,
ha nem kényszerítesz kalitkába.

Egyre gyakrabban és
erősebben zártad össze a tenyered.
Mivel nem figyeltél kérésemre,
menekülnöm kellett szorításodból.
Ezt pedig csak egyféleképpen tehettem meg:
repülni már jó ideje nem hagytál,
ezért vérhernyóvá változtam,
aki kicsúszott korábban biztonságosnak hitt otthonából
és végső erejével belemart
az utána kapó hatalmas kézbe.

Heg

Kimetszett szövet
bár pótlódik, a helyén
forradás marad.

Beépült hiány

Édesanya, akit szinte soha nem kerestem!
Mostanában ébredtem rá,
hogy mindig mindenütt a te hiányoddal éltem,
miközben ennek nem voltam tudatában –
természetessé vált számomra a hiány:
magamba fogadtam, részemmé vált.

*

Hiányod - életem fájdalma
s küzdelmem motorja
a boldogságért.

Kötődés

(Nagymamám emlékére)

Bár tudatommal rég elengedtelek,
álomban rendszerint veled vagyok.
Hozzád tartok, mert nálad vagyok otthon:
a falusi házban, törődésed melegében, mely körülölel;
gondtalan gyermeki boldogságban.
Egy életre táplál önzetlen szereteted.
Igaz, már csak álmaimban, de lám, mégis:
éjszakánként feltölt jelenléted.

Mama!

*

Álmomban mellettem feküdtél.
Olyan természetes volt minden, mint régen.
Felriadtam, majd próbáltam visszatérni hozzád,
de már nem találtalak.

*

Álomban súgott
búcsúszó hiányától
visszhangzik a nappal.

Koldus

Koldult szeretet
lyukas tenyérbe hullva
semmivé csorog

Hiányoztál

Virágaid mindig
érezkelhették jelenlétedet.
Irgyeltem őket.

Kívül

Eltűnsz a kapcsolatból, elmúlsz a barátságból.
Szeretetem keres, de nem talál rád.
Mit kell ilyenkor tenni?
Rémült, ismétmagáramaradt önállótlan énem nem érti,
hisz a bizalom oly erős volt.
Miért nem szóltál, hogy elmégy?
Miért nem figyelmeztettél, ha megbántottalak,
ha nem tetszett, ahogyan létezem?
Miért vonod meg magad tőlem?

*

Lezárt vasajton
remélve dörömbölök
vérző ököllel

életsablon

önfeláldozás
kiüresedés magány
temetett vágyak

*

várakozás
rohanás
csalódás
sablonors

Falak

nem tudok kilépni
önmagamból
körülottem
falak vannak
*

nem tudok a
közeledbe jutni
körülotted
falak vannak
*

magamból beléd
lépnék át
köztünk két
fal a gát
*

falat emelsz emberséged köré
titkolni, mi van legbelül
a falak állnak és szilárdak
köztük ott vagy te egyedül

párhuzamos dimenzió

pantomim életemben
szürkék a szereplők
arc nélküli bábuk
szívtelen szeretők

sikoly

sikolyok halálos hidegsége
égbe kapaszkodó velőtrázó jajszó
üresen kongok a szeretet áthalad rajtam
nem marad bennem egy szikrája sem
mert nem készültem fogadására
légüres térben kihűl a langyos
s jéggé dermed lassan

megfagy az életem
halva születnek szereteteim
halászok a megértésre
mégsem merít semmit a hálóm
miért hagyok magamra mind
akik szerethetnétek
halálos hideg
dermesztő közömbösség
kihűlő zsírként fagyba forduló érzelmek
apák gyermekek vérvonal
idegenek

Vákuum

Minden ki nem
mondott szó helyén
űr keletkezik,
ahová beáramolhat
a káosz, a kétségbeesés,
a hazugság, a kétely.
A kimondott szó segít
helyreállítani a rendet.

Mocsár

Kibeszéletlen
érzelmek ingoványa
marasztal, lehúz...

Hetek óta kétségbeesett volt,
gyötrelmeit percről percre dokumentálta.
Vajon miért?
Más éli az életet, ő pedig írja,
s most a Kétségbeesett fejezetnél tart.
Az érzelmek viszik, egyre mélyebbre,
egyre beljebb a sűrűbe, a mocsárba,
és ő halad, bár tudja, hogy az út visszafordíthatatlan.
Közben segítségért könyörög,
hol halkán, hol hangosabban –
mégis a nádas közepe felé tart.
Már csak a feje látszik ki.
Ébredj, kicsim! – szólal meg egy ismerős mondat..
Lassan a hang irányába fordítja fejét, édesanyja arcát látja.
Meggöngyösbőlten ülne fel ágyában és indulna felé,
ám valami fogva tarja,
s egyre mélyebbre húzza vissza az álmvilágba.

Varázsdal

Álomherceg fogva tart.
Elhagynám már, de a dalt
feledtem, mi felébreszt.
Félek, többé nem ereszt!

Ébresztgetnek, kelnék rég,
ám a szoros kötelék
leláncol, hozzá tapaszt.
Néma ajkam súg panaszt:

Foglyod vagyok, hagyj mennem,
Álomherceg bízz bennem.
Oldd el láncom, jövök még -
ott fönn vár az ébrenlét.

Tarts magadnál, engedj el,
Álomherceg, mennem kell,
dallam, dallam, jöjj, segíts,
ébrenlétbe menekíts.

Oldd el láncom, engedj el,
Álomherceg, mennem kell,
Hajnaltündér, küldd a dalt,
Álomherceg fogva tart.

Dallam, dallam kérlek én
Álom szárnyán szállj felém,
Dallam, dallam ébressz fel,
szólj reám, ha kelnem kell.

Oldd el láncom, engedj el,
Álomherceg, kelnem kell,
Sajnálom, de ébredek,
Álomherceg, ég veled!

Holtpont

Mélyen alattam
van egy olyan pont, honnan
nincs már visszaút

Alámerülve

A világ, melyben éltem,
végül örültnek nézett,
megtalált a végzet s elnyelt.
köztetek jártam én,
s mit látni véltem -
igazgyöngyök fénye –
csupán sátán vonzereje volt.
szétesett, s a port rám fújta;
ki látta, gondolta, álom az egész,
ám nekem nehéz, mert
hittétek, örült vagyok -
de nem az örület mezszyéjén lépked-e
mindenki, ki e világban a tisztát keresi?
így nem kell a világ, ha ilyen,
mégsem kell. vagy csupán én voltam óvatlan,
s hittem, hogy hallatlan az erő, mellyel alámerültem?
hogy hitem bástya, hátha mélyben lelem, mit fenn
nem találtam? ma bátrak megfutamodott sóhajával
mondom - nem győztél, ne ünnepelj. nem
tiéd még e világ. csak kivárd, gyöngyhalász
csapatok kavargó sora bukik alá és repíti tova
mélységedből felfelé a kagylókat, fejtí a sárból
a ragadó, guruló, vágódó, ég felé sóhajtó formákat

SMS

„Mentsd meg lelkem!” - ezért írok üzenetet néked. Megakadtam, csüggedek is - segítséget kérek! Legrövidebb úton küldöm hozzád ezt a kérést: imádkozom, mutasd meg a következő lépést! Világítsd az utat, melyet elkezdtem már járni. Türelmetlen vagyok, tudom. Sokat kell még várni? Nyisd ki szemem, tégy felnőtte, adhassam én tovább lényedből mit megsejtettem: az egyszerű csodát. Rövid úton ezért, kérlek, üzenetem fogadd: *Save My Soul* / mentsd meg a lelkem, de ne várj vele sokat!

Kötél

Végtelennek tűnő ideje állt kétségbeesetten a szakadék aljában.
Időnként segítségért kiáltott, de ereje már fogytán volt,
s a reménye is, hogy valaki meghallhatja egyre gyengülő hangját.
Eszméletét veszítette, az idő összefolyt.
Mozgás neszére tért ismét magához.
Amikor látása tisztulni kezdett, fentről leereszkedő kötéltre lett figyelmes.
Reménye visszatért, hisz rátaláltak, megmenekült.
Rákapaszkodott a kötélgéregre és megrántotta jelezvén,
hogy húzhatják felfelé, ám semmi nem történt.
Többször és egyre idegesebben rángatta a szabadító kötelet,
de az egyetlen centivel sem emelkedett sem aznap,
sem a következő napokban. Mozgást sem észlelt fentről.
Végső elkeseredésében megfordult a fejében,
hogy a nyaka köré hurkolja, hisz ereje már alig maradt,
fizikai fájdalmai szinte elviselhetetlenek voltak.

Végső erejét összeszedve,
az erőfeszítéstől szinte megsemmisülve
lassan
próbálkozni kezdett
a kötélmászással...

Sajgó

A fájdalom
géppuska ropogása
lyukakat üt testemen.
*

Fájdalom hasít
gyengülő testbe. Győz és
örömtáncot jár.

Szédülés

Forgó kavalkád.
Mélybehúzó, örvénylő
bizonytalanság.

Rezonancia

Fenyegetésed
ütemét visszhangozzák
riadt sejtjeim.

Farkasordító

Egyenlőtlen harc:
hideg a csontomba mar –
megadón tűröm-

Arcüreggyulladás

Agyvelőm csontok
szorításában szenved.
Feszítő kényszer.

Elhagyottan

Amikor ott vagy egyedül, darabokra hullva, kiterítve
abban a hatalmas ūrben, magányban és kétségbeesésben,
amikor senki nincs veled, senki nem lát, nem vesz észre,
hisz annyira mélyen vagy,
akkor még mindig van egy lehetőséged:
mindentől megfosztott, megszabadult tested és lelked
végső erejével segítségért kiáltani fel a mélyből
és reménykedni, hogy valaki meghall.
Lesz, akihez eljut kétségbeesett sóhajod
és nem hagy a szakadék mélyén.
Erőt ad a felszínre jutáshoz és ahhoz is,
hogy ismét felépítsd magad.
Ha azonban felépültél, ne felejts el többé:
a szikra a benned pislákoló erő újraélesztéséhez
felülről hullott.

Kétség

Áldás vagy teher
magasba emel
s taszít a mélybe
bukva ha érte
kapkodna kezem
megállít eszem
tudatba olvad
tegnap s a holnap
egésszé válik
vagy porrá mállik
egység és kétség
szentség vagy vétség
kibékül végre
leesem térdre
előtted uram
áldd meg az utam

Elhajlás

Önmagától a
tökéletesség felé
hajlott el. Feldőlt.

Alázat

Legyen meg a te
akaratom! Riadt én
szűkülve nyüszít.

*

A térdhajtás az
ego leghatalmasabb
erőpróbája.

Szent és lent

.. elindult felfelé az égi lajtorján,
a homályból a derengő fény felé.
Az úton csodás tapasztalások,
eszmélések, változások várták,
melyek úgy elbűvölték,
hogy nem figyelt többé a létrára.
Túllépett annak utolsó fokán,
s a mélybe zuhant.

Verejtékes, elátkozott küzdelemmel
indult el a pokolból kivezető létrán,
a derengő fény felé.
Úton van most is.
Fokról fokra, óvatosan halad.
Nem nézi, a pokolban van-e vagy a mennyben,
csak arra ügyel,
mindig érezze lába alatt
a létra fokainak állandóságát.

*

A létra fokainak szempontjából
lényegtelen, hogy a létra
honnán hová vezet.

Ellentétek ritmusa

Csúcs és szakadék
ellentéteken nyugvó
összövetsége.

Gyönyörök és szenvedések

sokszor úgy érzem mintha a világűr bennem lenne
minden ott van belül a mélyben
viharok csillagok távolságok
óceánok és hegycsúcsok
gyönyörök és szenvedések
pokol és mennyország
sivatagok és oázisok
kacajok és sikolyok
élet és halál
minden
belül

őket kell
elcsendesítenem
nekem a csöpp embernek
időnként úgy tűnik összhangot
tudok közöttük teremteni mégis néha
egy-egy nyugalmat sugárzó hegyből váratlanul
morajlás hallatszik és füst tűz láva tör elő felborul a harmónia
egyetlen dologban bízom ilyenkor a nagy rendezőelv bölcsességében

és valóban
egy-egy földrengés
lávakitörés után friss új
hihetetlenül átrendeződött lét épül
ami új típusú harmóniát teremt s ennek mentén
emberkeként tovább tudok haladni fejlődni csendesíteni...

Tudás fája

Megfizettünk már
éppen eléggé azért
az egy almáért..

*

Ősanya csábít
örökéletű kertből
biztos halálra.

*

Ősanya ültet
jövő reménységet a
múlandó létbe.

Hetedik ajtó

Keresett. Sok ajtón benyitott –
néha bement, időzött, néha csak körülnézett a küszöbről.
Útja során gyakran gondolt a hetedik, a tiltott ajtóra,
s most ott áll előtte.

Nem kell az ajtóhoz érnie, tudja, amögött van az alma –
az egyetlen, az ősi. A titkok kulcsa:
a kárhozat vagy üdvözülés almája,
az élet és halál tudása.
Kilincsen nyugvó kezét leengedi lassan:
elég, hogy már tudja az almát,
nem akarja látni is.

Elmereng pár percig, azután tovább indul az útján...

*

Alma tudása
pótolhatja-e vajon az
alma látványát?

A titok állóvize, a rejtvény folyója

A titok a tudás birtoklásának hiánya, melynek vége önmaga megszűnése. Ezáltal (kioltódásáig) befejezett, statikus.

A rejtvény egy olyan feladat, ami fokról fokra vezet el a megoldáshoz.. Egy folyamat, út, ami a kíváncsiságra alapozva cselekvésre ösztönöz, megismeréseket eredményez, optimális esetben eljuttat a célhoz.

Bár igen nehezen viselem a titkokat, néha mégis kíméletesebbnek tartom a biztos tudásnál, hisz gyakran épp ez jelent védelmet a sérülés ellen, amit a felkészületlenül felfedett könyörtelen igazság okozhatna.

Kíváncsiságom hajtóereje révén rendkívüli kihívást jelentenek számomra a rejtvények, élményt a megfejtések, megoldások, megismerések, melyek végén ha ott is van a könyörtelen igazság, az már barátságosabbá szelídül.

Igen gyakran vállalkoztam vadvízi evezésre a rejtvények folyójában ahelyett, hogy megmaradtam volna a tavak látszólagos nyugalmában. Néha a tengeren, másszor a szakadékban kötöttem ki.

Sűrű erdőben
rejtvény ösvényén járva
verembe zuhant.

Sűrű erdőben
rejtvény ösvényén járva
tisztásra bukkant.

Szövevény

Lappangó titok
pókhálója szövi át
kapcsolatunkat.

Rejtvény

Bogozom, kutatom
életem rejtett zugait
kérdézem, hallgatom
tudatom táruó titkait.

Áttűnés

Suhan a lejtőn.
Elröpíti sítalpán
hófehér álom.

Csukott ajtó

Szomorúan nézem az immár szokásos képet:
kiscicám kitartóan, várakozóan gubbaszt szomszédom csukott ajtaja előtt.
A lakásból időnként nyávogás hallik,
s az ajtó másik oldalán, valószínűleg szintén várakozva, üldögél egy másik kiscica.

Soha nem találkoztak, s nekik talán soha nem nyílik ki az ajtó.

A csend ruhái

Amikor a szavak oly sok félreértést hordoznak,
nyugtató a csend:

vígasztal, egyértelmű, kisimító.

Amikor a szavak együttérzésből, odafigyelésből,
szeretetből fakadnak,
hiányuk fájó üresség lehet.

Néha a szó harsog, a csend nyugtat,
másszor a szó simít, a csend kong.

A csend önmaga meztelenségében tökéletes, gyönyörű.

Ruhátára teszi, hogy oly sokszínű,
szinte bármilyen ruhába felöltöztethető:
reményteli, várakozó, szerelmes,
beteljesült, megkönnyebbült,
terhes, szigorú, feszült,
halálos, túlvilági
néma

Néma versek

A csend évtizedei
néma verseket
szültek.

*

Kopognak, sűrgetnek, egymás sarkába lépnek az egyre erőteljesebben előre toluló
gondolatok. A kéz mind gyakrabban emelkedik várakozóan írásra, a papír fölé.

Egy belső hang, egy láthatatlan erő azonban mindahányszor elemeli a ceruzát a lapról, ezt
sugallván: Ne, még ne! Várj még, nem állsz készen arra, hogy méltóan ki tudj fejezni
bennünket.

És a lány most is, mint már oly sok éve, megadóan fogadja el az „érveket”, és fájdalommal
teli várakozással tolja be fiókjába az üres lapot, melynek tetején ez áll:

„A csend évtizedei”.

Pillanat-curling*

Önmaga előtt rohanva tervezi, szervezi pillanatait,
mindig a következő pillanat számára készítve elő, sepregetve az utat,
ahogyan azt a curling játékos teszi a jégen.

Sokkhatásként éri, amikor leállásra kényszerülve mégiscsak utoléri a Most,
magába olvasztja annak vákuuma, először hallva meg a csend ürességét,
ami a végtelenség halálos kongásának tűnik.

Fokról fokra fedezi fel, barátkozik vele, tölti fel megismerésének
határtalan örömeivel és szabadságával, lel rá a most végtelenségének
váratlan ajándékaira, születik meg számára a belső csend néma zenéje.

*

Most-ból kilépve
pillanat ajándékát
nem fogadhatja.

csend világa

vízbe hatolás
hangtalan csoda
lebegés a néma közegben
anyaméh magzatvíz
ősállapot

* *A curling csapatjáték, a téli sportok egyike. A játékot két csapat játssza, mindkét csapat nyolc-nyolc követ csúszthat a jégpályán egy kijelölt kör alakú mezőbe. Az a csapat nyer, amelynek kövei a legközelebb esnek a kijelölt kör középpontjához. (Wikipédia)*

Káprázat

Versek felhőjébe
kapaszkodva
leírt valóságot
élni véltem.

*

Álmodom,
hogy a lábam
végre
földig ér.

Éledés

Elfojtott vágyak
józanítóan szoros
béklyója gyengül.

*

Enyhülő varázslat
oszló ködében
sejteni vélem őt.

*

Dermedt szív apró
rezdülése éledő
életet jelez

Beágyazódás

Cselekvés magva
lustán bújik meg restség
anyaméhében.

Szikra

Megért az idő,
kipattan nyugalmából
cselekvés rügye.

Tündérmese újraélesztéssel

Tavasztündér pálcájának suhintása megtöri Télkirálynő varázslatát:
csipkerózsika-álmából felébred a mozdulatlanságba dermedt, néma táj.
Pattan a rügy, szökken a mozdulat, születnek a szavak, éled az elvarázsolt természet.
Napkirály melege távolról öleli át az eszmélést.

*

Indítószikra.
Pusztulásba zárt titok
az ősrobbanás.

Antianyag

Lendületet vesz
álló kövület. Robban,
s darabok hullnak.

Örök talány, hogy
honnán a szikra, amely
beindította.

Palackposta

Égen száguldó
rejtélyes tűzgolyó – a
távoli hírnök.

*

Tegnap Holnapba
küldött üzenetét a
Most elragadta.

Delej

Valami felébredt
bennem - a vad.
Ősöknek ereje
csontomra hat.

Valami felébredt
bennem – a vad.
Ki tudja, ez erő
hová halad.
*

Rítus ritmusa
döbbenet erejével
dübörögve kél.

Sámándob

dobpergésre
 indul a férfi
 gyermeke sír és
 asszonya félti
nem maradhat
 nyugtalan vére
 úzi és hajtja
 új csatatérre
késztetőn szól
 bűvölő ritmus
 lelkében zendül
 vad törzsi himnusz
ősi ösztön
 éledő szikra
 hívja a harcba
 sosem tér vissza

Utam

Indulok de még
nem tudom hova
zárom az ajtót
vár rám a csoda

nem kell a kérdés
választ is tudom
öröm és bánat
kísér az úton

megyek mert indít
ismerős érzés
hallgat a száj és
nincs már több kérdés

indulok feléd
nem sejtem hova
zárva az ajtóm
üres a szoba

itt hagyok mindent
aki csak voltam
és tiéd leszek
élve vagy holtan

A dal ereje

Királydomb, a szent
legenda újraéled.
Lázadó dallam.

Békakirályfi

Egyetlen ékszerem egy arany béka kitűző. Szimbólumként tekintek rá, ami egész életemre jellemző: ő a királyfi a csók előtt. Ez a várakozás, remény, ugyanakkor a döntés véglegességétől, visszavonhatatlanságától, az elköteleződéstől, a csalódástól való félelem határozza meg életemet. Ő az én illúzióm.

Lehet, hogy a csók után előttem állna álmaim királyfija, hercege, s sajnálnám a nélküle elvesztegetett perceket, órákat, napokat, éveket, évtizedeket, életet. Így kitűzőm az arany „lehet”. Ha a csók után rút varanggyá változna, ő lenne az arany „volt”.

Bárcsak el tudnám képzelni az arany „van”-t!

A béka szemszögéből:

Itt ülök a kitűzőjén nap mint nap. Örülök, hogy gyengéden érez irántam, de ennél többet nem tehetek, hisz el vagyok átkozva. Melegít a szeretete. Néha úgy érzem, olvadni, formálódni kezdek; reménykedem benne, rászánja magát arra, hogy végleg átváltoztasson.

Azután minden marad a régi, megkövült, elvarázsolt állapotban.

Szeretem és gyűlölöm is emiatt. Határozatlan, bizalmatlan, álmodozó. Nem szeret eléggé. Mert legrosszabb esetben mi történhet? Egy varanggyal kellene élnie, aki életénél is jobban szereti őt.

De sajnos tudom, hogy ez a csók soha nem fog elcsattanni – sóhajtott reményét veszelve az elvarázsolt királyfi...

Végtelen pillanat

Ajkunk összeforrt.
Lehunyt szemhéjunk mögött
olvadó idő.

*

Átadom magam:
tested testemmé válik,
eggyé olvadunk

Tekintet

Szemed mélyének
végtelen távolából
rám pillant Isten.

Keréknyom időnként

Csodás magányunkat megosztottuk egymással –
elindultunk együtt, mégis egyedül.

Forogtak a kerekek, teltek a csibészes pillanatok.

Időnként azonban felbomlott az idő
és a két magány átkarolta egymást,
majd ismét különválva járta tovább a saját útját.
Csak egy szobor őrzi a romok között annak emlékét,
amint a két keréknyom eggyé válik,
majd ismét párhuzamos utakat jár.

Szót(a)lan

Várlak,
szóltam szótlán.
Jövök,
súgta némán.

Oxigén

Levegővel téged szívlek a tüdőmbe,
oxigén vagy énnekem.
Ereimnek lüktetése éretted van,
nélküled nem létezem.

Szelídített rabság

Te veted az árnyékot, s én
leképezlek téged.
Nap mozgása elfordít, de
veled vagyok, végleg.

Időnként még eltűnök, mert
kell a vad szabadság;
dél múltával visszahív a
szelídített rabság.

Éjjel, ködben csatangolok,
ősi vérem szólít.
Távolodni vágyom tőled,
ismeretlen hódít.

Felkelő nap mégis mindig
együtt köszönt veled,
árnyékként megkötöttél –
vagyok részként feled.

Láz

Megcsókoltál, nem hagytam,
így csak enyhe lázam van.
Csókod ajkam érte volna,
testem vágytól hogy lobogna!
Láng lázától elpusztulnék,
mire rám lelsz, hamu volnék.

Együtt

Öröm és bánat
könnyei találkoznak
arcomon. Béke.

Oldás

Megkönnyebbülés
könnye simára mossa
feszültség ráncát.

Rezgésterápia

Cicám dorombol.
Hangjának gyógyító a
rezgése: szent OM.

Gyógyulás

Betegség múlik.
Ismét örülni tudok
a reggeleknek.

*

Gyengül fogvatartóm karja:
szorításából lassan
kienged a betegség.
Boldogan repülök
az újabb reggel
kitárt karjaiba.

Napköszöntő 2

Köszöntlek, felkelő nap,
millió sejtem szabad.
Termékenyítő fényedből
ma is az élet fakad!

Ásító

Ébredőben az
izzó vörös napkorong.
Elindul lomhán.

*

Reménnyel és megnyugvással tölt el
a 24 óránként kapott újabb és újabb lehetőség.
Horizonton előbukkanó napkorong,
boldogan várom érkezésed, köszönöm üzeneted.
Nem fáradsz bele állandó üdvözlésembe,
s én mindedig nem vettem kellően észre
naponként, percenként átadott ajándékaidat.
Maradj velem, fény!
Nélkülözni csak addig tudlak, amíg az
éjszaka során szervezetem feltöltődik,
te pedig más földrészeket táplálsz.
Annyira bízom benned, hogy még akkor is érezlek,
ha elrejtéd magad előlem.

*

A fény az élet,
a külső és belső fény
ereje éltet.

Hatóerő

Gondolat ereje
szavakká születte
jövőt alakít.

*

Gondolat magva
jövőbe ágyazódva
formál sorsokat.

Olvass, hogy érts

„Csak az az ember tud vigasztalni, aki már megvigasztalódott.” (Szt. Pál)

Próbálj lelkeddel is megérteni bennünket! –
szóltottak meg verseim.
Azért jöttünk, hogy segítsünk rajtad –
rajtad és másokon.
Ahhoz, hogy másokon tudj segíteni,
meg kell értened mélyebb jelentésünket,
s önmagadnak is vigaszt kell tudnod találni általunk.
Értsd és értesd meg magad a szavak ajándékával!

*

Mit gondolsz, a kozmosz csodáit hogyan tudná egy ember
anélkül átadni, hogy kinyitná magát ránk?
Csak talán nem szavakkal kommunikálunk vele,
hanem adjuk neki az éter zenéjét, a hangokat, az érzéseket.
Ha azonban nem figyel ránk, akkor hiábavaló, amit remélünk tőle.

Magonc

Az agyban megszületik a gondolat csírája.
Megtelepszik, osztódik, növekszik.
Végül kilökődik, s onnantól már a teljesség része
és bárki tulajdona.
A gondolat keletkezése az istenek vetése –
egy elhullatott, ám nem vaktában elszórt,
hanem pontosan a helyére álmodott mag,
egy csíra-csoda.
Először a befogadónak kell megszületnie,
hogy azután ő adhasson életet
és a talaj biztosan megfelelő legyen
a magocska táplálására.

Földműves

A földműves elveti a magot, s öntözi.
Nem áll azonban felette és nem ad neki utasításokat,
hogyan nőjön: mindezt rábízta a gondviselésre,
a magocska magával hozott kódjaira.

Milyen girbe-görbe is lenne
a kis növény, ha mindig a
magvető szavára hallgatna,
hisz tudja ő a fényt, érzi.

Születés

Agysejtemben megtelepszik,
osztódik ott és növekszik.
Félidőtől meg-megmozdul,
helyzetet vált, néha fordul.

Idő múltán helye szűkül -
érik egyre, élni készül.
Majd elindul, szűk az ösvény,
létre hívja ősi törvény.

Meglátja a napot, eget,
szárnyalna, de szárnyaszegett
Bátorítanám, de érzi,
szülője még óvja, félti.

Elengedtem, ő már szabad,
szökjön tőlem, mint pillanat,
és mert titkon visszasírom
hogy őrizzem, hát megírom.

Levél az alkotásról

Kedves barátom! Látod, valami ilyesmire gondoltam a hitemnél:
hogy kinyílok, s elkezdenek történni a dolgok.

Még nem értem magam sem,
de hiszek a gondolat erejében.

Bízom benne, hogy van értelme,
hogy valami kialakul belőle.

Elkezdek átformálódni.

A kagylóba került homokszem hihetetlenül dörzsöl, fáj és éget.

Kimondhatatlanul kemény időszakok ezek.

Csak hatalmas hittel lehet elkerülni, hogy a kétségbeesés, depresszió valóban betemesse az embert, hisz a stabilitás ilyenkor elvész.

Ha azonban stabilak lennénk mi, írók, költők, vajon létre tudna-e hozni bennünk egy-egy homokszem ekkora változásokat?

Meg tudnánk-e akkor szülni alkotásainkat?

Egy szilárdan a valóság talaján álló emberről nehéz elképzelni, hogy aláveti magát a gondolat átformáló erejének és világra hozza művét anélkül, hogy porhüvelye közben darabokra ne hullana.

Erre csak mi vagyunk képesek.

Mi, akik írunk, költünk, alkotunk, létrehozunk.

Formálódunk és formálunk.

Fájdalommal és örömmel.

Megkönnyebbüléssel, amikor észrevesszük,
hogy mégis volt értelme: hogy valamit kicsiszoltunk magunkból.

Valami fényleni kezd.

Lehet, hogy ez csak nekünk jelent fényt,
lehet hogy másoknak is.

Gyakorlatilag mindegy is,

hogy sok-sok apró fény,

vagy egy-egy hatalmas fénycsóva

kezdi-e lassan bevilágítani

ezt a sötétülő világot...

Állóképek

Versek az érzések szobrai:
egy-egy hangulat
kőbe varázsolva,
verssorba zárva,
mely őrzi a titkot.
Lasszóval elfogott érzés,
állókép a mozgalmas érzélemvilágból.
Érzelmi hullámvásból kiemelt pillanat.

Múló hangulatot fejez ki,
mint egy dallam szárnyán elfújt
szappanbuborék.
Elfordulás a világtól,
s mégis nyitás arra.
Elolvasva bármikor ismét
megeleveníthetők az érzések, érzelmek,
akárcsak a finom gyümölcstea,
melynek kortyolgatása közben
újból átélhető
a valódi gyümölcs zamata.
*

Megszelídített,
verssorba zárt pillanat:
sohasem múló.
*

verssorokba
balzsamozott
érzésmúmiák

Haiku

Üres verssorok
sejtelmes párolgása
magába olvaszt...

Szótagok sodró
viharába kerülve
gyökértelenül.

Tizenhét szótag
jött, látott, győzött. Vonzás,
forgószél örvény.

Szótagok szövik
útját, terítve elé
varázsszőnyeget.

Rövid pórázon,
szigorú keretek közt,
teljes szabadon.

Kelet és Nyugat
lelkeken átívelő
találkozása.

Kontinenseket
összekötő gondolat-
és lélekhidak...

Gondolatok a művészet és az anyaság szentségéről

A hitre szinte minden embernek szüksége van, vágyik rá a maga módján, s mindenki úgy jut hozzá, úgy kapja meg, ahogyan az számára a leginkább elfogadható, érthető. Vannak, akik csupán önmagukban hisznek, vannak, akik a véletlenekben, mások egy felsőbb, nagyobb erőben, nevezzük akár sorsnak, gondviselésnek, Istennek, kollektív tudattalannak...

A harmóniát mindenki igényli, ennek elérésére törekszik, ehhez keres fogózatokat akár önmagán belül, akár azon kívül, a földön vagy a természetfelettiben. Ebben vannak a hívők segítségére a papok, amennyiben közvetítik számukra az isteni lényeket. Így hozzák le a művészek is az ihlet aranyfonalán a természetfelettit, az írók, költők belesűrítve egy-egy szóba, mondatba, versbe, a képzőművészek egy-egy színbe, képbe, kőbe, anyagba, a zenészek egy akkordba, szimfóniába, dalba. Ezek mind-mind kapaszkodót jelentenek: olyan segítséget, mint a puha hóban a sítalp. A lényeg azonban az embert a természetfeletttel összekötő aranyszál, hiszen mindenki egyénileg is ezen keresztül kapcsolódik a mindenséghez. Ha ezt észrevesszük, megtapasztaljuk, elhisszük, már sítalpak nélkül is tudunk siklani, szárnyak nélkül is tudunk repülni.

Papok az édesanyák is, akik a szeretet nyelvén akarnak gyermeküknek átadni valamit - a szülés által felszentelt papnők. Mivel azonban emberek, akarva-akaratlanul hibázhatnak: amikor szeretetük már nem feltétel nélküli, hanem feltételekhez kötött, amikor az elsősorban saját érzéseiket, áldozatvállalási igényeiket elégíti ki.

Így tudunk mi anyák kisajátítani, zsarnokok lenni akár a szeretetünk révén is azáltal, ha a gyermekünket a mindenséggel összekötő szálát magunkhoz próbáljuk kötni, lecsatolni őt erről az aranyszálról, életfogytiglani köldökzsinórrá változtatni azt, feledve, hogy „tudja ő a fényt, érzi.”

Hála

Hálás vagyok a sorsnak azért az örömért, hogy anya lehetek,
hogy felnevelhettem két fiamat, hogy láthatom, együtt láthatom őket felnőttként.
Ez a mi háromságunk: a legszentebb, legszorosabb kötelék.

Elengedés

Részed vagyok,
mégis – egész.
Engedj, anya!
Tudom, nehéz.

Leválás

Leszakadt lelkem egy darabja.
Kiszakadt hús a húsból.
Világra szültem egy bolygómat.
Világba löktem, hogy pályára álljon,
s közben - én balga -
kapkodnék érte zokogva,
hogy visszatartsam.
Nyúlnék csodás, fényesedő
csillagom után, hogy ne repüljön
messze tőlem.
Adj erőt, Uram, hogy megtanuljam
távolról óvni, szeretni, csodálni őt!

Elszakadás

Karcsú kéményre
vágyódva pillant vissza
illó füstgomoly.

Sajnálom, bárányok!

Írtam régen – balga néember –
nem tetszik a lét a nyájban.
Gondolatok híján csupán
füvet legelő sok száj van.

Gondolatnak magja ez volt:
ha már juhász nem lehetsz,
felébresztendő birkákat
farkasként bárányt is ehetsz.

Számoltál-e azzal, hiú:
magad farkassá ha válsz,
környezeted megváltozik,
fű helyett csak vért találsz.

Bárányok szemük már nyitnák,
ám ha gyilkos már tarol,
sosem jön létre a csoda:
otthont adó juh akol.

Hol születik a kis Jézus,
hol anya lesz Mária.
Nem, magányos gyilkos farkas,
büszke, aljas pária!

Ne akard te a világot
önmagad megváltani:
tanulj inkább nyitott szemmel
bárányokkal játszani.

Időben kimondott szavak

Édesapám 85 éves. Nagyon szeretem, tisztelem, érzelmekről azonban igen ritkán beszélünk életünkben. Gondolkodtam is gyakran, vajon milyen érzés olvasnia, mennyire szerettem nagymamámat, Mamát, aki nevelt. Milyen rossz lehet neki, hogy róla soha nem írok hasonlókat. És valóban: miért csak akkor gondol az ember ilyesmire, amikor már késő, amikor a másik már nincs velünk?

Ezek jártak a fejemben karácsony előtt, amikor eldöntöttem: megírom, mit jelent számomra édesapám: hogy mennyire szeretem, tisztelem, hogy a világon ő az egyetlen ember, akire ezt még kimondhatom, hisz már csak ő él közvetlen felmenőim közül.

Gondolataimat tett követte: megszületett a szégyenlős vers, hisz egész életünkben oly szűkében voltunk egymással a szavaknak. Most azonban úgy éreztem, éveinek múlásával neki is egyre inkább szüksége van az érzelmek kifejezésére. Mást nem nyújthattam magamból, adtam tehát ezt a pár sort:

Apám

amit szólnék én tenéked
száj nem mondja csak a lélek
hangok szavak súlya kevés
távolságból szent ölelés

bontsd ki ezt a csöndet melyben
minden szavamat elrejttem
csöndet érted jobban szónál
sorsokat mely embert próbál

próbál s nem győz mert az erő
földöntúli felemelő
foghatatlan minden máshoz
ősbizalom köt magához

A verset bekereteztem, és átadtam karácsonyi ajándéknak. Ezt követően gyökeresen megváltozott a viszonyunk: olyan dolgokat mondott el, amit előtte soha nem tett volna: végre ő is kifejezte irántam táplált szeretetét. Gyengéd szavai megleptek és meghatottak. Kicsit ugyan megkésett, de torokszorító beszélgetések következtek.

És mindehhez mi kellett? Mindössze mi kellett? Még kellő időben kimondott szavak. Hogy ne utólag sajnáljuk sírva, mitől fosztottuk meg a másik embert és önmagunkat....

Könyörgöm és rimánkodom: szülessenek meg az időben kimondott szavak! Ezek az ajándékok semmibe sem kerülnek, mégis mindent odaadnak a másik embernek önmagunkból.

„A szavak ablakok vagy falak” *
a kimondott szavak: ablakok vagy falak
a ki nem mondott szavak: ablakok vagy falak
a még időben kimondott szavak csakis ablakok lehetnek:
a lélektől lélekig kommunikáció talán nem túl modern,
de leghatékonyabb eszközei.
Kettőnk életébe meghatározó változást hozott:
nekem nagyon sokat jelent, neki pedig megkönnyebbülést és vigaszt idős napjaira.
Oly kevés kellett hozzá...

* *Dr. Marshall B. Rosenberg: „A szavak ablakok vagy falak” című könyve az Erőszakmentes kommunikációról.*

Félbetört sóhaj

Ki nem mondott szó,
befejezetlen mondat,
félresikló tekintet,
felébe tört sóhaj...

Lecsengőben

Öregedő húr,
összeakadó ritmus,
felbomló dallam.

Legvégül

Utazni készülsz.
Végső elhatározás -
elhagyod magad.

Hamvazószerda

Homlokán hamu
keresztje: születés és
halál békéje.

Más világ

Újabb barátom
lépte át a küszöböt.
Kívül vagy belül?

Porrá

Egész élet
öröme, fájdalma egy
maréknyi hamuban.
A tömörítés
művészete.

körforgás

tűz és por
víz szétszór
levegőben
földben csíra
új életek magvát hívja
ím az örök körforgás
voltam én
és lesz majd más

Szabadító tánc

Statikus, megkövült lényed
a tánc forgatagában
darabjaira hullott
és átlényegült
egy másik dimenzióba,
ahol a kötöttségek
nem szőnek rád újabb,
áthatolhatatlan pókhálót,
ahol nem kell merev
kitinpáncél a túléléshez.
Végleg megelégedted a kellékeket.
Széttörted őket és levetted -
saját testeddel együtt,
hogy ne kelljen több szerepbe bújni,
hogy kötöttségektől irtózó lelked
végre szabadon közlekedhessen,
táncolhasson
a végtelenben.

*

Visszakaptalak,
amikor végleg
elveszítettelek.

Ne sírj, vers

Ajkam tölgyfa koporsó,
szavak temetője.
Lecsukódó szemhéjam
látvány szemfedője.

Életmoraj fülemben
tompul, egyre halkul,
orromban az illatok
kavalkádja lanyhul.

Pitvar, kamra szívemben
lúktet párat végül,
lelkem éledő tavasz
csodájára készül.

Szakadás

meghal a szó
rögzül a kép
álom ölés
ér a sötét

Örök csibész

Koporsóban
fekszik csendben,
s visszakacsint:
minden rendben!

Határmezsgye

Otthonosan él
a fehér és fekete közötti határmezsgyén.
Megszokta mindennek színét és visszáját.
Gyakorlottan közlekedik álom és ébrenlét peremén,
ég és föld érintkezésén, nap és hold, évszakok, napszakok váltakozásán.
Kiismerte az örömben rejtett bánatot, a bánatban megbúvó örömet,
egészség múltával a betegséget, betegségben rejlő gyógyulást,
emberben az embertelent, gyilkosban az emberséget,
fájdalomkiáltás katarziszt, örömmámor halálát,
hajnalban az éjszakát, álomban az ébredést,
születésben az elmúlást, halálban az újjászületést.
Kelet nyugalmát, nyugat hajszeját,
szellemit és anyagit,
jint és jangot, nőt és férfit, anyát és apát,
mennyet és poklot,
a most és mindörökké jelentését.
Természetes számára, hogy mindig azt látja, amerre éppen néz,
hogy a kontrasztban mindkét árnyalat egyenlően fontos.
Megszokta az állandó változást és a mozdulatlanságot is.
Így él az örök szemlélő
valami és semmi
határán.

*

semmiben a valami magja
valamiben a semmi hiánya
a kettő határán
sorompó

Fekete sorok

Inkább
humor,
mint a
tumor!

Küldetés
tudat
hasadás

Hasad a hajnal

Zajjal, jajjal szól a kakas,
kiáltaná itt a tavasz

„Ku-kurikú, hasad a hajnal!” - akarta üvöltöni megszokásból a kakas,
amint a nap előbújni készült.
Ekkor azonban ismerős érzések villantak át elhanyagolható méretű agyán:
mintha előző életében gólyahír vagy cinege lett volna.
„Nyitnikék, nyitnikék, szívnek és tavasznak nyílni kék”-
szüremlettek be gondolatai az előbb említett szűk helyre.
Egy pillanatra ugyan elnémult, kötelességtudata mégis cselekvésre készítette:
„Ku-ku-riki-nyitni! Hasad a tavasz!”
– zengte repedt fazék hangon.

Az emberek félálomban dörzsölgették szemüket,
s fülüket is, hátha kitisztul hallásuk:
Eközben kakasunkból egyre erősebben törtek fel
előző életének, életeinek foszlányai.
Neki azt kell hirdetni, hogy jön a tavasz,
hogy lassan kipattannak a rügyek:
de akkor a rügy pattan,
vagy a hajnal hasad? – tétovázott zavartan.

Itt kezdődött tudathasadása,
az én történetem pedig itt ér véget, :
mert a kakas tudata meghasadt,
mielőtt még be tudta volna jelenteni
a hajnal hasadását.

A tavaszról nem is szólva!

Kjóka

Haiku operett,
japán-magyar dárídó:
Hai-más(i) Peter.
*

Hai-más(i) Pál
a haiku mérték
utamba áll.
Írhatom agyba, főbe,
mégiscsak eltérek tőle,
Hajmási Péter
Pityke Paul.

Télvég

Tapasztalatlan
hóleány dicsekvése:
hurrá, lefogytam.

Kicsapongó

Csak végleg el ne
tűnj, te vén Latyak – zsémbel
urával Hóma.

Hegytető

Cseréppel súlyos
zsákjában csúcsra törő
hegytetőfedő.

Elismerés

Legmaradandóbb
alkotása jó krumpli-
paprikása volt.

Lap-top

Sajnos nincsen lap-topom,
de majd lesz, ha ellopom.

Karmolás

Cicámmal játszunk –
küzdelem első vérig.
Ma sem én nyertem!

Hara-miau

Éjszakára
kölcsonadnám
haragosa-
imnak macskám.

Bizonytalanság

Biztos úr,
maga biztos
magabiztos.
Maga viszont bizonytalan!
förmedt rám, s én elsiettem
magabizonytalan.

Uni-forma

Uniós a csirkepörkölt,
uniós a bableves.
Unióban mákóstészta
drogengedély-köteles.

Uniósan udvarlok, s te
uniósan úgy szeress,
hogy uniónk gyümölcsének
szülőanyja te lehess.

Unióban szabványos és
uniós az anyatej,
az uniós kisbabáknak
ehhez szabott haza kell.

Unióban unisuli
unigyereket nevel,
uniós universitas
kockazsenit ünnepel.

Uniós friss diplomával
univerzális leszel,
univerzum csillagánál
jóval többet keresel.

Uniós karrier után
uniós az unalom,
uniós az unicum is,
melybe búmat fojthatom.

Unióban az unokád
untig unszol, hagyd abba,
uniósan szólítva úgy
becézget, hogy Un-tatta.

Unióban véget érven
az uniós életed
univerzális az egyház,
amely végül eltemet.

Uniós kocka-koporsó,
mit uniósan kihasználsz,
s búcsúzóul uni-léttől
uniósan mennybe szállsz.

Menedék

Előled, te szürke kisegér
rémülten
kitárt karjaiba szédültem.
Miért is ne - gondoltam -
ha már itt vagyok,
s önfeledten csókoltam.

Magas vagy

Oly magas vagy, nem érlek el.
A különbség nem érdekel,
de kényelmetlen rémesen.
Hajolj lejjebb, édesem!

Egészen más

- Egy dolgot érts meg, kérlek! Engem ne kezelj úgy, mint a többi nőt az életedben! – szólt a nő.
- Nyugodj meg, drágám! – válaszolta szelíden a férfi. Majd miután a nő elaludt, íróasztalához lépett, s kihúzta annak „Más, mint a többi” fiókját.

Generációs szakadék

- Szívem, szeretnék ha két floppy lemezt egymásra teszek, átkerülhet a vírus egyikről a másikra?... És vajon ha ráköhögök a floppyra?...
- Neem? Megint bolondját járatnák velem a gyerekek?

Szenilitás

Agyunk, ha válogat: elfelejt dolgokat, másokat megragad.

Fogyasztóvédelem

Isten a Paradicsomból újtára indította Ádámot és Évát,
de sajnos nem adott nekik használati utasítást egymáshoz...

Hétköznapi stressz 1. - Újabb adó

Hétköznap délelőtt, port törölgetek a szobában. A rádióban közérdekű információk:
- "Újabb adóval bővül"... – Egy pillanatra megáll a kezemben a partvis, izmaim oly ismerős feszülését érzem.. Már megint? Az eddigieket is épphogy be tudtam fizetni..- villan át agyamon...- a Kossuth rádió" - folytatja a hang.
Hál' Istennek – lazulnak el izmaim, s megkönnyebbülten folytatom a munkát.

Hétköznapi stressz 2. - Felesleges harmadik, tizenharmadik....

Állok mellette a villamoson, az utcán, a lámpánál, az üzletben és mindenhol. Beszél. Fennhangon magyaráz. Néha kezében a telefon, néha csupán a fülhallgató. Ilyenkor eszembe jut, milyen kedvező ez a szabadon járkáló elmebetegek számára, hisz nem feltűnő, ha az utcán magukban motyognak: trendy mobilozóknak tekinthetik őket.

Ülök mellette a metrón. Olvasnék. Ha tudnék a szövegre figyelni. Ha nem erőszakosan részese kellene, hogy legyek a magánéletének. Az ő és mindenki magánéletének.

Naponta, percenként csöppenek rövidebb, hosszabb időre mások magánbeszélgetéseibe. Nem érdekel, zavar, idegesít. Jön szembe és körülötte a történés, az intimitás, a dráma, a párbeszéd. Én pedig akaratom ellenére belesétálok a rádiófrekvenciával felpuffasztott aurájába, mint egy felesleges harmadik. Nem tudok ellene védekezni, bármilyen rosszul is érzem magam a beszélgetésben. Mint annak idején a randevúkon, felesleges harmadikként.

Segítség, nem akarom az utcán, a munkahelyen, járművön, szórakozóhelyen állandóan mások intim beszélgetéseit hallani!

Rémálmaimban elképzelem pár évtized múlva az utcát: jönnek-mennek az emberek saját kis energia-kalitkájukban. Van, aki fogat mos, van, aki épp a szükségét végzi. Közben lázasan haladnak egymás mellett, de leginkább egymással szemben...

Zuhanás

Kétség
közül
pad
alá

Matt – d(a)emon

Démonok fejét felbukkanni ha látom,
föld alá döngölöm, jól fejbe is vágom.
Régóta szeretném örökre a mélybe
száműzni őket és nyugalmamat végre
megtalálni tőlük, hisz annyira zavar
polgári létemben ez a nagy őskaval-
kád, hiszen tervezni sem tudok miatta,
csak hogyha démonom lelkét már kiadta.
Mélyből antihősöm mind újra feléled,
lenyomom, döngölöm, szétszedem, rálépek,
ráadásképpen még létét is tagadom...
- Tovább így nem mehet. Döntöttem, megadom
nem, ó nem, nem magam. Esélyt nyílt játszámára:
bújj elő, lássalak, itt vár a sakktábla.
Fehér az enyém és tiéd a fekete,
lépések követik egymást; a neheze
most jön csak, váratlan fordulat démonom -
mattot kapsz. Vesztettél, öröm, nem tagadom.
„Bánatos démoni fejemnek nagy szégyen”
- szólt hősöm sápadtan, csalódva, szerényen.
„Mivel hogy elbuktam, és mivel láttalak,
ígérem ezennel, többé nem bánталak.”

Hiányzik, hogy nincs mit döngölnöm ezentúl
tudatom alá, mert immár nem ő az úr.

Utószó

*Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni,
mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak.
Leborulók és nem kiborulók többé.”*

Gyökössy Endre

Korábban csak a „tenni”-t ismertem, nem tanultam meg „lenni” (azt haszontalannak, lustaságnak tartottam). A létfenntartásért folytatott küzdelemben olyannyira túlhajszoltam magam, hogy fizikailag igen belefáradtam. Ráadásul a családom biztonsága érdekében addig megteremtett anyagiakat egymás után semmisítette meg a sors, ami miatt a lelki összeomlás is közelített. Ha nem is önszántamból, de szakítani kényszerültem korábbi rohanó életformámmal, és az anyagiak helyett a szellemiek irányába indultam el, a továbbiakban a külső helyett a belső értékeket keresve. Ennek az útnak az elején született első könyvem (Sérelmek és megbocsátások).

Változatos állomások után megállapodást és megnyugvást hozott számomra a megtapasztalt hit, a vallás, az írás. Ekkor azonban az anyagi világtól szakadtam el a kelleténél jobban. Minél inkább a „teljességgel” próbáltam mérni magam, annál jobban mélyültek kétségeim szakadékai – hisz természetesen oly távol álltam ettől az ideáltól.

Egyre elkeseredettebben és kaotikusabban kerestem a válaszokat, hisz számomra addig kevésbé ismert területekre tévedtem, melyek riasztónak tűntek. Herrmann Hesse *Narziss és Goldmund*, illetve *Sziddhárta* című könyve adta meg a választ arra, hogy a „szakítás” nemcsak hogy nem megoldás, de lehetetlen és szükségtelen is, hisz minden létezőnek két oldala van, attól függ csupán, honnan szemléljük.

„Rátaláltam egy gondolatra, Govinda, amelyet te megint tréfának vagy bolondozásnak tartasz majd, jóllehet ez a legokosabb gondolatom. Ez pedig a következő: *minden igazságnak az ellentéte is igaz!* Ami így értendő: az igazságot csak úgy lehet kimondani, szavakban megformálni, ha sarkítva van. Sarkítva van minden, amit gondolatokba lehet formálni és szavakkal kimondani, és minden sarkított féligazság nélkülözi a teljességet, a kerekiséget, az egységet...”

Ezen az úton elindulva próbáltam megfigyelni, megismerni az ellentétek pólusait, felfedezni azok egymást kiegészítő, támogató szerepét, egyensúlyát, korábban összeegyeztethetetlennek tűnő voltát, megérteni a kirekesztések, elutasítások lelki és testi romboló hatását, feszítő visszaütését. A kérdések hajtóereje, a válaszok, megismerések megkönnyebbülése úgy tűnt, lassanként feloldják, összebékítik egymással kétségeim korábban egymást kizárónak vélt pólusait, melyek közeledni látszottak egymáshoz. Az ellentétek olvadásnak indultak, olvadásuk melege pedig egységgé kezdte összeforrasztani a kétség kettősségét. A megsejtett egységre természetesen még erőteljesen rávetül a kétség forradása.

A pillanat szépségének megtalálásában segítségemre volt, hogy megismertem a haikut, ezt az igen rövid japán versformát, ami bizonyos rövid és határozott pórázon belül tökéletes szabadságot nyújtott, hisz korábban is tömörséggel próbáltam gátat szabni felesleges szavaimnak, átlépni a személyes és az általános határait. Ebben csendült meg először számomra kézzelfoghatóan a „lenni” csendje.

Rövid írásaimra mintegy felfűzve lépegetek most egyik és másik oldalon, időnként a „határmezsgyén”, vagy „lebegek sejtelem hófehér egén”:

Lehet, hogy voltam, lehet, hogy nem,
lehet, hogy magamtól független
szinteken létezem.
Lehettem hóhér, lehettem szent,
lehettem kint és lehettem bent.

Lehet, hogy lebegek két világ között,
lehet, hogy mindehhez
neked van közöd.
Lehetek szellem és lehetek fény,
lehetek dallam és lehetek szél,
lehetek mindenütt, lehetek veled,
testemnek végtelen adja a teret.

Budapest, 2011. május

Földeáki-Horváth Anna

Tartalomjegyzék

Földeáki-Horváth Anna verseihez (<i>Vihar Judit</i>).....	7
--	---

Holnapba hullnak

Érintetlen ajándék.....	11
Idő előtt.....	11
Áthallás.....	11
Súlyos.....	11
Álmatlanság.....	12
A hajnal hangja.....	12
Reggel.....	12
Kávészás.....	12
Erőforrás.....	12
Napköszöntő 1.....	13
Friss.....	13
Hintajáték.....	14
Elgyengülő.....	14
Éjszilánkok.....	14
Kandi.....	14
Kipp-kopp.....	15
Bálnafelhő.....	15
Pajkos.....	15
Csobbanás.....	15
Hegy leve.....	16
Ősz.....	16
Ködfüggöny.....	16
Hópihe érkezése.....	17
Hópihe távozása.....	17
Orom.....	17
Madár-csokor.....	18
Pletyka.....	18
Tudatos.....	18
Költöző.....	18
Éledő remény.....	18
Hagyaték.....	19
Rügyfakadás.....	19
Cseresznyefa hűsége.....	19
Természet zenéje.....	19
Rejtőzés.....	20
Viharváros.....	20

Hamis akkord

Menekülsors.....	23
Káosz.....	23
Aranylövés.....	23
Önazonosság.....	23
Variációk nagyvárosra.....	24
bomló virágok.....	24
Erőszak szülötte.....	25
Torzó.....	25

Elvárásolt szavaink.....26

Mizantróp

Vállald.....	29
Reakció.....	29
Mákony.....	29
Csősz.....	29
Két szín.....	30
Áldozat?.....	30
Aprólékos.....	30
Kívülálló.....	30
Görnyedten.....	31

Időhiány.....	31
Gyenge?.....	31
Bombabiztos.....	31
Elvi szeretet.....	31
Túl.....	32
Kifli, aki zsemle akart lenni.....	32

Mégisbátorság

Gond(o)latlanul.....	35
A káosz alapozása.....	35
Fasírozott.....	36
Birkanyájban.....	37
Mókus, a kötelességtudó.....	38
Lázadás.....	38
Sok(k).....	38
Tus.....	38

Határsértés

Túlbirtoklás.....	41
Illúziók násza.....	41
Csalóka.....	41
Kitörés.....	42
Végzetes szabadulás.....	42

Heg

Beépült hiány.....	45
Kötődés.....	45
Koldus.....	46
Hiányoztál.....	46
Kívül.....	46
életsablon.....	46
Falak.....	47
párhuzamos dimenzió.....	48
sikoly.....	48
Vákuum.....	49
Mocsár.....	49
Varázsdal.....	50
Holtpont.....	51
Alámerülve.....	51
SMS.....	52
Kötél.....	52
Fájdalom.....	53
Szédülés.....	53
Rezonancia.....	53
Farkasordító.....	53
Arcüreggyulladás.....	53
Elhagyottan.....	54
Kétség.....	54

Elhajlás

Alázat.....	57
Szent és lent.....	57
Ellentétek ritmusa.....	58
Gyönyörök és szenvedések.....	58
Tudás fája.....	59
Hetedik ajtó.....	59
A titok állóvize, a rejtvény folyója...	60
Szövevény.....	61
Rejtvény.....	61
Áttűnés.....	61
Csukott ajtó.....	61
A csend ruhái.....	62
Néma versek.....	62

Pillanat-curling.....	63
csend világa.....	62
Káprázat.....	64
Éledés.....	64
Beágyazódás.....	64

Szikra

Tündérmese újralesztéssel.....	67
Antianyag.....	67
Palackposta.....	67
Delej.....	68
Sámándob.....	68
Utam.....	69
A dal ereje.....	69
Békakirályfi.....	70

Végtelen pillanat

Tekintet.....	73
Keréknyom időnként.....	73
Szót(a)lan.....	73
Oxigén.....	73
Szelídített rabság.....	74
Láz.....	74
Együtt.....	75
Oldás.....	75
Rezgésterápia.....	75
Gyógyulás.....	75
Napköszöntő 2.....	76

Hatóerő

Olvass, hogy érts.....	79
Magonc.....	79
Földműves.....	80
Születés.....	80
Levél az alkotásról.....	81
Állóképek.....	82
Haiku.....	83
Gondolatok a művészet és anyaság.....	84
Hála.....	85
Elengedés.....	85
Leválás.....	85
Elszakadás.....	85
Sajnálom, bárányok!.....	86
Időben kimondott szavak.....	87
Apám.....	87

Félbetört sóhaj

Lecsengőben.....	91
Legvégül.....	91
Hamvazószerda.....	91
Más világ.....	91

Porrá.....	91
körforgás.....	92
Szabadító tánc.....	92
Ne sírj, vers.....	93
Szakadás.....	93
Örök csibész.....	93
Határmezsgye.....	94

Fekete sorok

Hasad a hajnal.....	97
Kjóká.....	98
Télvég.....	98
Kicsapongó.....	98
Hegytető.....	98
Elismerés.....	99
Lap-top.....	99
Karmolás.....	99
Hara-miau.....	99
Bizonytalanság.....	99
Uni-forma.....	100
Menedék.....	101
Magas vagy.....	101
Egészen más.....	102
Generációs szakadék.....	102
Szenilitás.....	102
Fogyasztóvédelem.....	102
Hétköznapi stressz 1.....	102
Hétköznapi stressz 2.....	103
Zuhanás.....	104
Matt d(a)emon.....	104
Utószó.....	105



Lehet, hogy voltam, lehet, hogy nem,
lehet, hogy magamtól független
szinteken létezem.

Lehettem hóhér, lehettem szent,
lehettem kint és lehettem bent.

Lehet, hogy lebegek két világ között,
lehet, hogy mindehhez
neked van közöd.

Lehetek szellem és lehetek fény,
lehetek dallam és lehetek szél,
lehetek mindenütt, lehetek veled,
testemnek végtelen adja a teret.